

ИЛУСТРОВАНА ХУМАНОСТ

Рајко
Ђурашиновић
прима борачки
додатак и
скромну
помоћ

На ушћу Уне и Сане

Самохрани отац и његови синови

„Ништа више није као пре, од кад мајке нема теже је све. Много нам недостаје”, поручили су Ненад (14), Стефан (13) и Драган (11), дечаци који дане проводе учећи, играјући фудбал и надничећи са оцем

Текст и фотографије
ХО Срби за Србе

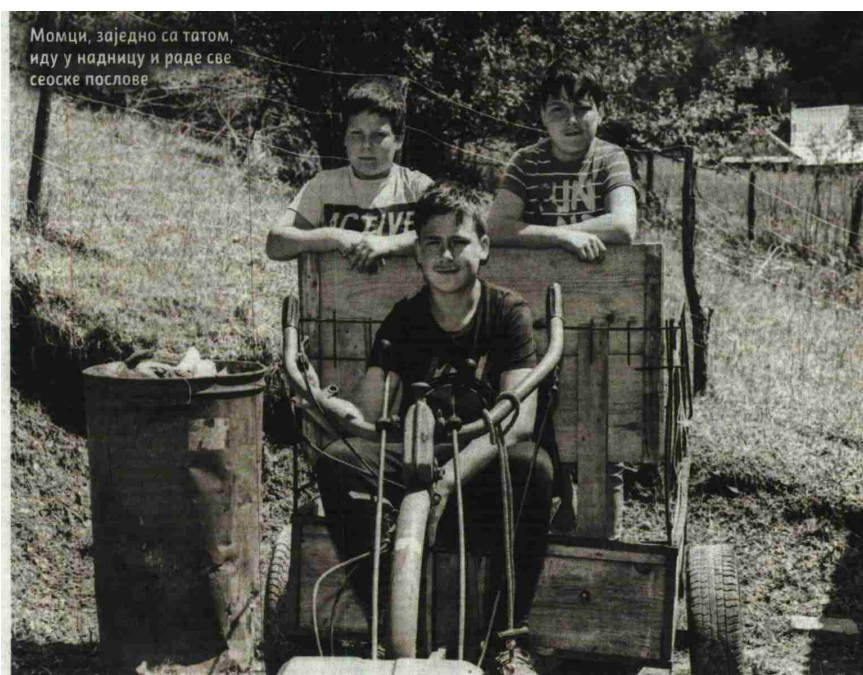
Мајка Биљана преминула је пре неколико година од последица корона вируса. Недостатак њене женске руке видљив је на сваком кораку трошног дома породице Ђурашиновић који се налази у селу Доње Водичево код Новог Града, места где се спајају реке Уна и Сана, односно планине Грмеч и Козара.

„Таква нас је судбина задесила, остадоше ми деца сам да их храним, да радим за њих и гурам даље. Никако нису поднели њен губитак. Тешко је и мени, а камоли њима. Покојна сунруга и ја подигли смо седморо деце, али старија, Богу хвала, пођоше својим путем”, испричао је самохрани отац Рајко.

Рајко је борац прве категорије Војске Републике Српске, у рату је учествовао четири године. Иако прима борачки додатак и скромну помоћ, принуђен је, да би преживели, стално да надничи. И то заједно са децом!

„Момци раде све, немам шта рећи за њих. Иако су још у основној школи, иду свуда са мном. Неће, ипак, нико да их плати као мене. Ако ја узмем 50 марака, њима дајну по 20. Али ето, боримо се. Држимо овце и свиње, обрађујемо земљу. Бар гладни да нисмо”, додаје Рајко.

Да несрећа на несрећу иде доказује и њихов случај. Осим губитка мајке и сунруге, суочили су се и са ватреном стихијом која је прогутала

Момци, заједно са татом, иду у надницу и раде све сеоске послове

малтене све што су имали, приморавши их да крену од нуле. Поврх свега, већ годину дана су без струје због дуга.

„Уби нас влага. И вода, кад крепе одозго са брда не може је зауставити ништа, кад уђе буде и 10 сантиметара воде у кући. Избацујемо је онда како знамо и умемо, али баш је лоше унутра. Пре неки дан нам је и овај несретни град уништио кукуруз, зоб и башту. Од кад нема струје још је теже. Не можемо упалити ни фрижидер, ни машину, ни телевизор, макар фудбал да гледамо”, рекао је четрнаестогодишњи и прерано одрасли Ненад.

Упитали смо млађе Ђурашиновиће и како изгледа један њихов уобичајени дан:

„Јутру идемо у школу, па кад се вратимо помогнемо тати око куће и спремања хране. Онда идемо код једног човека да радимо. Сва тројица и трепамо фудбал, а да имамо лопту и овде бисмо играли кад год

можемо. Сан нам је да будемо фудбалери као што је Душан Тадић, мој омиљени играч”, одговорио је тринаестогодишњи Стефан.

Домаћин Рајко признаје да буде некада да зафали, али никад деци, само њему.

„Буде ми јако жао што писам у прилици да им пружим услове, али тако је како је. Њима највише мајка фали, то под број један. А под број два, фали мало кућа да се среди, да имају где да легну, ништа друго. Само они да нешто имају, а ја сам своје, што се каже, завршио. Надам се бољему, па ћемо видети. Како Бог драги да.”

Породица Ђурашиновић засигурно, након свих мука, заслужује подршку свих нас. Хуманитарна организација **Срби за Србе** зато позива све добре људе да помогну да овој деци обезбеде топле и миришљаве собе, суву и топлу кућу и, поврх свега, лепше и срећније детињство. Ваша мала донација, њима ће значити много! ■